

der vil i Reglen ikke gaae 3 Dage hen, men undertiden i strenge Vintre vil der gaae over 3 Dage, og da er det, at Forpligtelsen til at præstere Arbeide maa hvile uden Forskiel paa Alle, saavel Gaardmænd som Huusmænd. Jeg forstaaer Bestemmelsen saaledes — og hvis det ikke er Mening, saa er det min Mening, at saaledes bør det være, — at denne Forpligtelse til at yde Arbeide ved Sneekastning kunne ligesaalidet Huusmænd som Andre fritages for; thi Sneen kan ikke skaffes væk igjennem Assuranceværdien eller Hartornet, men kun ved Hjælp af Arbeidshænder, og derfor maa man indenfor en vis Kreds tage de Kræfter, hvortil der er Behov. Men det bliver et heelt andet Spørgsmaal, hvorledes Afregningen bliver imellem Communen og Huusmændene; hvis Communen har brugt de tre Dage til andet Arbeide, skulle Huusmændene have Betaling derfor; have de brugt dem i een Dag, skulle de kun gjøre Sneekastningsarbeide i to Dage, og saa fremdeles. Det forunderlige Alternativ bortfalder og reduceres til den ganske simple Regel, at Communen har uden Videre Ret til at fordre tre Arbeidsdage, og for hvad den fordrer derudover skal den yde Betaling.

Drejer: Det forholder sig ganske vist saaledes, som den ærede sidste Taler har anført, men hvad jeg dog bemyndiget, er, at naar Bestemmelsen udtrykkes saaledes, som skeet er i Udkastet, vil Ordene maaskee kunne benyttes af en og anden Communalbestyrelse som Middel til en utilbørlig Lempelse for dem, der havde en ubegrændset Forpligtelse til at foretage Arbeidet uden Betaling. Det er muligt, at denne Frygt ikke er aldeles begrundet, men jeg har troet at burde yttre den, for at foranledige, at Udtrykkene, om behøves, maatte blive forandrede.

Thalbitzer: Jeg er ogsaa entig med de foregaaende Talere i, at der ikke kan siges at være nogen stor Trang til at røre ved de glædende Bestemmelser om Sneekastningsarbeidet; men, hvis man vil gjøre Noget, troer jeg, at Loven indeholder for Lidet, idet jeg antager, at det vilde være godt, om den indeholdt mere bestemte Regler. I Reglementet af 1799 staaer saaledes, hvad der ogsaa synes ganske natur-

ligt, at, naar Sneen kommer, skal det arbejdspligtige Mandskab concentreres paa de Steder, hvor Sneen er værst, for at faae den afveien til Færseleens Fremme. Det er mig imidlertid bekendt, at man i enkelte Communer ikke gaaer frem paa den Maade, idet man har givet hver enkelt større Gaard sit Stykke, hvilket kan blive meget byrdefuldt for de Paagældende, da det undertiden kan hænde, at Sneen falder meget tæt paa eet Stykke og saa godt som slet ikke paa et andet, saa at mange af dem, der blive tilfaldte, strax gaae hjem igjen, medens de Dørige maae arbeide længe for at faae Veien ryddet. Herved bliver ikke blot Byrden ulige fordeelt, men det Offentlige lider derved, da Arbeidet ikke bliver saa hurtigt udført, som det kunde, naar det blev paaseet, at Ingen forlader Arbeidet, førend de værste Stykker ere ryddeliggjorte; skal der altsaa gjøres nogen Forandring i det gamle Reglement, anseer jeg det for nødvendigt, at en saadan Bestemmelse, som allerede indeholdes deri, bliver indskærpet, og at det ikke, som det staaer i Lovudkastet, overlades til Amtsraadene og Communalbestyrelserne. Naar Lovudkastet nemlig indeholder denne Bestemmelse, er det, som om man vilde billige det Princip, at de enkelte Communer efter de locale Forhold kunne indrette det, som de ville; men jeg troer, at i det Offentliges Interesse burde Ingen have Lov til at forlade Arbeidet paa den Maade, som jeg nu har omtalt. Der er ogsaa en anden Bestemmelse ved Reglementet, som min Erfaring har overbevist mig om, er mislig, den nemlig, at de, som kun boe en Miil fra Landeveien, skulle møde paa samme. Dette forekommer mig at være en temmelig lang Vet, og jeg kunde ønske en Indskrænkning heri, ikke saa meget for at skaffe Bedkommende en Lettelse, men især fordi de da kunde komme de Andre til Hjælp paa Biveiene; der gaaer nemlig nu megen Tid tilspilde paa en fort Vinterdag for Huusmænd og Indrester, naar de først skulle gaae en Miil igjennem Sneen, inden de naae Landeveien. En Indskrænkning i denne Bestemmelse vilde, som jeg har tilladt mig at bemærke, heller ikke blive til Byrde for de andre Sogne, naar de tilstødende Beboere, som før være pligtige til Arbeidet paa Hovedlandeveien, kunde komme dem